

RESSÒ DE LA PARAULA

NOVA FRATERNITAT (XIII)

El cel

Ens sol passar sovint als qui parlem de coses de l'Evangelí. Les nostres paraules semblen referir-se a utopies irrealitzables. Sonen bé, però tard o d'hora ensopeguen amb «l'assenyat», realista i pragmàtic de torn, que ens recomana no fer sermons fora de la vida.

Sens dubte la lectura de les nostres reflexions sobre la nova fraternitat haurà despertat aquesta reacció en més d'un. I certament la nova fraternitat, tal com l'hem vingut descrivint, és una de les realitats més «utòpiques» de la nostra fe. N'hi ha prou amb posar al costat d'aquests escrits la premsa o el noticiari quotidià sobre l'Església o sobre el món per convèncer-s'hi. Tot i així, davant de qui negui la validesa, la força i la realitat d'aquesta comunió fraterna, nosaltres respondrem un cop i un altre: «Jo crec en la nova fraternitat.»

«Utòpic», segons la seva etimologia, significa que no té lloc en la nostra història o en la nostra terra. Però això no significa que no sigui real, perquè la nostra història i la nostra terra no són l'única realitat. Aquesta és una de les diferències entre els cristians i els que defensen una utopia transformadora, per exemple en l'àmbit polític, només com un somni atraient, o els que encara pensen que el somni és realitzable ja aquí.

Per als cristians la plenitud de la nova fraternitat és el cel. Però el cel és real. No només és

real, sinó que és accessible i està aquí per a nosaltres.

¿Som els cristians seguidors d'un predicador utòpic? O més encara, ¿hem cregut en un profeta populista o demagògic, que entusiasmava les masses provocant somnis inútils? ¿Eren solament les ganes de fraternitat universal i un llenguatge seductor el que ens va portar a creure en la seva paraula?

Jesús va començar la seva predicació proclamant «el Regne dels cel ha arribat» (Mt 4,17) o «mireu, el Regne de Déu està ja entre vosaltres» (Lc 17,20-21). I els cristians, a partir del baptisme, la fe i la recepció de l'Esperit, van anunciar que «el Regne de Déu ja ha començat» (cf. Ac 8,12). Ells tocaven ja el cel.

El llibre dels Fets dels Apòstols ens dona a entendre que els nostres germans d'aleshores toca-

ven el cel en l'experiència de gestos de veritable fraternitat (com quan es reunien per escoltar la paraula dels apòstols, celebrar l'Eucaristia i compartir els seus béns: cf. Ac 2,42-47). Però alhora no dissimulaven que entre ells també hi havia conflictes i que alguns no celebraven l'Eucaristia dignament o enganyaven a l'hora de compartir els béns (cf. Ac 5,1ss.)

Més enllà de falsificacions i desviacions de grups puristes o de tendències exaltades, els cristians fidels a l'Evangelí sempre han viscut aquesta sana tensió: el cel, el Regne de Déu, la nova fraternitat, ja ha començat aquí a la terra (de començaments humils); però és una força, un dinamisme, que no culminarà si no és en el cel.

Ens convé tornar, sense por ni complexos, al llibre de l'Apocalipsi: contemplar el cel, la gran assemblea dels que van deixar que l'amor (fratern) acabés triomfant en les seves vides, fins i tot fins al martiri, ja que tan gran era la força i la seguretat de la seva fe. El llibre de l'Apocalipsi no és una pel·lícula de ciència-ficció al servei de la nostra emoció passatgera o del plaer dels sentits, sinó la visió que anticipa el futur real. És la invitació a seguir estimant (el germà), passi el que passi, sense cansar-nos, perquè l'amor de Crist seguirà triomfant.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Cansada però contenta... i esperançada

Els exàmens han acabat. Una noia de disset anys camina pel passadís que mena a la porta de l'escola. Troba el director, que ha estat el seu tutor en un curs anterior, que li pregunta: «Com estàs?», i ella respon somrient: «Cansada, però contenta!». Sempre contenta i sempre disposada a col·laborar amb els companys per generar un bon ambient a la classe, per participar en les accions solidàries que es proposen, per ajudar els companys que ho necessiten. Sap encomanar alegria. Jesús comença a fer-se més present a la seva vida. «Joves, us escric a vosaltres: Sou forts. La paraula de Déu està en vosaltres i heu vençut el Maligne» (1Jn 2,14).

Han passat els anys. La noia, ara, és professora. Alguna vegada troba el seu antic tutor, que li repeteix la pregunta: «Com estàs?». Ella li respon

amb el mateix somriure: «Cansada però contenta, i també esperançada». És una professora que crea bon ambient, entregada a la feina, disposada a tot el que convingui perquè el treball en equip faci avançar les accions entorn la innovació, i perquè els nois i noies se sentin acompanyats i arribin, fins on puguin i els és possible, a fer rendir els seus talents, i creixin en edat, en saviesa i en humanitat. Sap de la importància d'educar el cor dels alumnes. «Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut» (1Pe 4,10).

La noia jove ha esdevingut dona adulta. Ha madurat com a persona. La joia que la feia estar contenta ara és més treballada; ha passat pel dolor personal, per la dissort de l'altre, pel silenci, pel misteri de la fe... i ha esdevingut esperançada. Con-

fia en les persones, intenta acollir-les, fa per escoltar-les, les porta a la pregària personal de cada dia, prega amb elles, hi treballa braç a braç... perquè estima i sap que els manaments de la Llei «tots es resumeixen en això: Estima els altres com a tu mateix» (Rm 13,9). L'antic tutor s'ha fet gran. Contempla l'antiga alumna amb la tendresa de l'amor del mestre; també està content per com ha estat acollit el seu mestatge i, alhora, esperançat pel fruit que resta per donar. Ho agraeix a Déu. «Sempre et donaré gràcies pel que has fet» (Sl 52,11). I tots dos, tutor i professora, pensen en aquella noia, aquella alumna que tenen avui a classe, que sempre ajuda i encomana alegria i que, quan li pregunten «com estàs?», respon: «Cansada, però contenta!»

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

NUEVA FRATERNIDAD (XIII)

El cielo

Nos suele ocurrir con frecuencia a quienes hablamos de cosas del Evangelio. Nuestras palabras parecen referirse a utopías irrealizables. Suenan bien, pero tarde o temprano tropiezan con el «sensato», realista y pragmático de turno, que nos recomienda no hacer sermones fuera de la vida.

Sin duda la lectura de nuestras reflexiones sobre la nueva fraternidad habrá despertado esta reacción en más de uno. Y ciertamente la nueva fraternidad, tal como la hemos venido describiendo, es una de las realidades más «utópicas» de nuestra fe. Basta con poner al lado de estos escritos la prensa o el noticiario cotidiano sobre la Iglesia o sobre el mundo para convencerse de ello. Sin embargo, delante de quien niegue la validez, la fuerza y la realidad de esta comunión fraterna, nosotros responderemos una y otra vez: «Yo creo en la nueva fraternidad.»

«Utópico», según su etimología, significa que no tiene lugar alguno en nuestra historia o en nuestra tierra. Pero eso no significa que no sea real, porque nuestra historia y nuestra tierra no son la única realidad. Ésta es una de las diferencias entre los cristianos y los que defienden una utopía transformadora, por ejemplo en el ámbito político, sólo como un sueño atrayente, o los que todavía piensan que el sueño es realizable ya aquí.

Para los cristianos la plenitud de la nueva fraternidad es el cielo. Pero el cielo es real. No sólo es real, sino que es accesible y está ahí para nosotros.

¿Somos los cristianos seguidores de un predicador utópico? O más aún, ¿hemos creído en un profeta populista o demagógico, que entusiasma a las masas provocando sueños inútiles? ¿Eran sólo las ganas de fraternidad universal y un lenguaje seductor lo que nos llevó a creer en su palabra?

Jesús comenzó su predicación proclamando «el Reino de los cielos ha llegado» (Mt 4,17) o «mirad, el Reino de Dios está ya entre vosotros» (Lc 17,20-21). Y los cristianos, a partir del bautismo, la fe y la recepción del Espíritu, anunciaron que «el Reino de Dios ya ha comenzado» (cf. Hch 8,12). Ellos tocaban ya el cielo.

El libro de Los Hechos de los Apóstoles nos da a entender que nuestros hermanos de entonces tocaban el cielo en la experiencia de gestos de verdadera fraternidad (como cuando se reunían para escuchar la palabra de los apóstoles, celebrar la Eucaristía y compartir sus bienes: cf. Hch 2,42-47). Pero al mismo tiempo no disimulaban que entre ellos también había conflictos y que algunos no celebraban la Eucaristía dignamente o engañaban a la hora de compartir los bienes (cf. Hch 5,1ss.).

Más allá de falsificaciones y desviaciones de grupos puristas o de tendencias exaltadas, los cristianos fieles al Evangelio siempre han vivido esta sana tensión: el cielo, el Reino de Dios, la nueva fraternidad, ya ha comenzado aquí en la tierra (de comienzos humildes); pero es una fuerza, un dinamismo, que no culminará si no es en el cielo.

Nos conviene volver, sin miedo ni complejos, al libro del Apocalipsis: contemplar el cielo, la gran asamblea de los que dejaron que el amor (fraterno) acabara triunfando en sus vidas, incluso hasta el martirio, pues tal era la fuerza y la seguridad de su fe. El libro del Apocalipsis no es una película de ciencia ficción al servicio de nuestra emoción pasajera o del placer de los sentidos, sino la visión que anticipa el futuro real. Es la invitación a seguir amando (al hermano), pase lo que pase, sin cansarnos, pues el amor de Cristo seguirá triunfando.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Entrada de nous rectors

Entre el dia de sant Joan i el 23 de juliol s'estan realitzant les entrades dels nous rectors a diverses parròquies de la diòcesi, d'acord amb els nomenaments parroquials del bisbe Agustí fets públics els mesos de maig i juny.

L'entrada d'un nou rector a una parròquia és un acte oficial que s'emmarca en una celebració litúrgica, presidida pel Bisbe diocesà —o excepcionalment, un representant seu— en la qual cada detall s'omple d'un profund significat d'Església, Poble de Déu.

A la nostra diòcesi, el bisbe Agustí, prenent la referència del ritual per a l'entrada d'un nou rector i inauguració del seu ministeri, durant la celebració posa l'accent especialment entorn tres elements claus i ben significatius: la Paraula de Déu, el Credo i el Cos de Crist.

L'Evangelí és llegit pel nou rector, per posar de relleu la funció de missatger de la Bona Nova, d'ensenyar-la amb paciència, per mitjà de la catequesi i l'homília, a fi d'ajudar els fidels a conformar la pròpia vida amb la Paraula de Déu.

En el moment de la professió de la fe, qui recita el Credo és el nou rector, només ell, en nom de tota la comunitat cristiana, afegint una referència final explícita a la creença en la Paraula de Déu i el magisteri de l'Església.

La reserva del Santíssim Sagrament al final de la missa la realitza el rector entrant, després d'escoltar aquestes paraules del Bisbe: «Rep la clau del sagrari. Conserva amb tot esguard el pa eucarístic, per portar-lo als malalts, moribunds i als qui no poden participar en les celebracions de la comunitat cristiana. Procura també que els teus fidels es dediquin a l'adoració eucarística, i cuida que aquesta llum estigui sempre encesa per indicar la presència perpètua del Senyor entre nosaltres.»

S'acaba la celebració amb els moments més oficials: es llegeix l'acta de presa de possessió, i se signa per part del Bisbe, el nou rector i dos fidels de la parròquia, que actuen com a testimonis. I com a

mostra d'acollida i agraïment, se succeeixen les paraules dels rectors entrant i sortint i de representants de la comunitat parroquial, veritable protagonista del camí del Poble de Déu amb els seus pastors.

Entrades de nous rectors

- 24 de juny, a les 19 h, **Mn. Sergi Sicília** a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat.
- 25 de juny, a les 12 h, **Mn. Ricard Hernández** a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Joan Despí.
- 2 de juliol, a les 10.30 h, **Mn. Josep Ramon Ruiz** a la Parròquia de Santa Magdalena de Canyelles.
- 2 de juliol, a les 12 h, **Mn. Josep Ramon Ruiz** a la Parròquia de Sant Pere i Sant Fèlix d'Olivella.
- 8 de juliol, a les 20.30 h, **Mn. Vicenç Guinot** a la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Molins, també per a la parròquia de Sant Bartomeu de la Quadra.
- 15 de juliol, a les 20 h, **Mn. Josep Maria Fons**, a Torrelavit, per a les dues parròquies de la població, la de Santa Maria de Lavit i la de Sant Marçal de Terrassola.
- 16 de juliol, a les 11 h, **Mn. Rafael Maroto** a la Parròquia de Sant Llorenç de Sant Llorenç d'Hortons.
- 22 de juliol, a les 20 h, **Mn. Vicenç Guinot** a la Parròquia de Sant Vicenç de Castellbisbal.
- 23 de juliol, a les 12.15 h, **Mn. Vicenç Guinot** a la Parròquia de Santa Eulàlia del Papiol.
- 23 de juliol, a les 19 h, **Mn. Xavier Aymerich** a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca, per a aquesta parròquia i també les altres de les quals serà rector: Santa Magdalena de Pontons; Santa Maria de Sant Martí Sarroca; Sant Genís de Torrelles de Foix; Santa Maria de Foix d'El Terme (Torrelles de Foix); Sant Miquel d'Olièrdola; Sant Pere de Sant Pere Molanta (Olièrdola); Sant Pere de la Gornal de Castellet i la Gornal.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

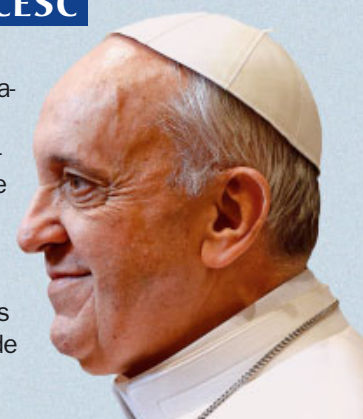

@Pontifex: «No oblidem mai que el medi ambient és un bé col·lectiu, patrimoni de tota la humanitat i responsabilitat de tots» (5 de juny).

@Pontifex: «Recordem-nos sempre que la nostra fe és concreta: el Verb es va fer carn, no es va fer idea!» (6 de juny).

@Pontifex: «A l'Església li calen els sants de cada dia, els de la vida ordinària portada amb coherència» (7 de juny).

@Pontifex: «La humilitat i la tendresa no són virtuts dels dèbils sinó dels forts» (8 de juny).

Vers el sínode sobre els joves: un tresor d'opinions

El primer diumenge de juliol, dia 2, a la tarda, una trentena de participants de tot el bisbat, variats en vocacions i províncies, es van aplegar a la Casa de l'Església, vivint una experiència amb sabor diocesà que va portar com a fruit tangible una elaboració de respostes al qüestionari preparat per aportar opinions i reflexions al sínode sobre els joves del proper any.

L'esdeveniment del sínode i l'aportació diocesana té un valor en si mateix, que s'enriqueix alhora amb el marc del Pla Pastoral a tres anys «Jo sóc el cep i vosaltres les sarments» que estem vivint: des d'aquest context s'ofereixen les aportacions i es rep una gràcia particular pel camí que estem recorrent.

La trobada de treball va començar amb la lectura de la carta que el passat 17 de gener el papa Francesc va adreçar als joves presentant el document preparatori al sínode. El bisbe Agustí va presentar la introducció del document i, a continuació, una religiosa agustina, una professora i una jove membre de la Delegació de Joventut van exposar els continguts de les tres parts del document. Tot seguit, es va treballar en grups per recollir les respostes i es va acabar amb la pregària de Vespres preparada pels seminaristes. Una experiència de la pluralitat present a la diòcesi i de la riquesa de treballar amb la base de l'amor mutu i sota el guiatge de l'Esperit.

Sensibilització de Mans Unides vers els productes de proximitat

Ben emmarcat dins la campanya del curs 2016-2017 contra el malbarament alimentari, l'equip de voluntaris de Mans Unides a Vilanova i la Geltrú van realitzar un taller sobre els avantatges dels productes de proximitat al mercat de la població el dia 19 del passat mes de juny. Aquesta activitat va venir precedida d'una coneixença, en primera persona, del procés de producció de les hortalisses, per part dels voluntaris i voluntàries de l'ONG, amb la visita a l'hort d'uns pagesos molt coneguts de la zona. Allà se'ls va explicar el procés de conreu, des de la sembra

de les llavors fins als planters, el seu creixement i la collita dels productes. Un cop a la parada del mercat, els membres de Mans Unides conversaven amb els clients, explicant-los els beneficis dels productes de proximitat: es posen a la venda el mateix dia que es cullen i no

hi ha intermediaris, ni transport, ni conservants. Amb tot això, el preu és més assequible i els productes més frescos. La valoració d'aquest taller ha estat molt positiva, per la sensibilització aconseguida entre la població i per la difusió de la campanya i les iniciatives de Mans Unides.

• **Nou membre a l'equip diocesà de Mans Unides.** Recentment s'ha incorporat una persona més a l'equip. Es tracta de Maria Rosa Segalà Noya, que s'ocuparà de la coordinació entre Mans Unides i les parròquies de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Trobades d'animadors de cants a Montserrat

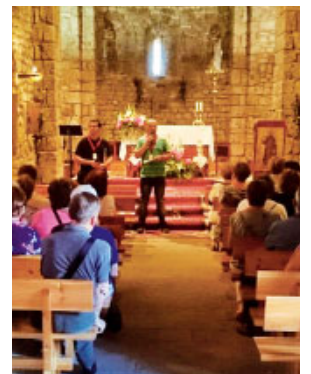
La primera tanda de l'estiu 2017 d'aquests tradicionals cursos que tenen lloc a Montserrat, serà en aquest mes de juliol, del 24 al 29 de juliol, amb Raül Martínez. El segon curs

serà del 31 juliol al 5 d'agost, amb Marc Díaz, i la III Trobada, del 14 al 19 d'agost, amb Laia Santanach. Per a més informació i inscripcions: www.trobadesanimadorsdecant.cat

Èxit a la visita guiada a l'església de Sant Pere d'Abrera

La valoració de l'activitat «Obra Mestra» organitzada per Catalunya Sacra el passat 29 de juny ha estat molt positiva. Van participar 35 persones, majoritàriament d'Abrera, però també d'altres indrets de la diòcesi. La guia la va realitzar el Sr. Daniel Sancho, amb profusió de detalls referents no només al temple, joia romànica del segle XII, sinó al context històric de l'època. El recorregut per l'interior del temple va permetre explicar, a més de les característiques arquitectòniques, altres aspectes com ara les diverses devocions als sants per part de la població, per exemple, vers sant Isidre o la Mare de Déu del Roser. Des de l'exterior també es va remarcar la mateixa orientació de la construcció, cap a l'est, amb una forta càrrega simbòlica de la llum del sol ixent com a imatge del Crist.

Després d'aquesta primera visita es vol inaugurar un servei de visites guiades organitzat des de la Parròquia de Sant Pere per a tots els interessats.

AGENDA

► **Festivitat de la Mare de Déu del Carme.** Avui, 16 de juliol, a les 18.30 h, el bisbe Agustí celebra Vespres i Eucaristia amb les carmelites de Vilafranca.

► **Exercicis espirituals dels Grups d'Oraçió i Amistat.** De dilluns 21 d'agost, a les 10 h, a dijous 24 d'agost, a les 19 h, amb la direcció de Mn. Joan Antoni Mateo García, a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada de Tiana. Inscripcions: Centre GOA, tel. 932 181 005 o per correu electrònic a grupsdoracio@gmail.com, deixant el vostre nom i telèfons fix i mòbil.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; sant Lleó IV, papa (847-855); beata Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.

19. ■ Dimecres [Ex 3,11-6.9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Santa Àurea,

vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514).

20. ■ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Sant Apol·linar, bisbe i màrtir; sant Elies, profeta (s. IX aC); santa Margarida, verge i màrtir; sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i màrtirs a Còrdova.

21. ■ Divendres [Ex 11,10-12,14 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC).

22. □ Dissabte [Ct 3,1-4a (o bé: 2Co 5,14-17) / Sl 62 / Jo 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeblla de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.

23. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 12,13.16-19 / Sl 85 / Rm 8,26-27 / Mt 13,24-43 (o bé, més breu: 13,24-30)]. Santa Brígida de Suècia, rel. viuda, fund. institut del Salvador i patrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.

Diumenge XV de durant l'any

COMENTARI

La llavor sembrada en terra bona dóna molt fruit

El profeta convida *els assedegats a venir a l'aigua, a comprar llet i vi sense diners*: llenguatge metafòric que anuncia el retorn dels desterrats.

És creïble un anunci tant esplèndid? Així com la pluja i la neu cauen del cel i fecunden la terra fent-la germinar, així serà la paraula que surt dels meus llavis.

La lliure resposta de l'home a la Paraula de Déu supleix l'automatisme agrícola.

La secció Rm 8,18-25 té contingut soteriològic: *esperant que la glòria dels fills de Déu es reveli plenament*. Amb espera no inactiva sinó esforçada.

L'univers creat, sotmès a la buidor del fracàs, gemega amb dolors de part: Pau associa la creació a l'esperança cristiana per la solidaritat del cosmos amb els creients (preludi de *Laudato si'*).

La paràbola respon a un interrogant: com una mateixa llavor, sembrada pel mateix sembrador amb el mateix desig, té rendiments tant diversos?

L'element diferencial és el terreny: • *arran del camí* hi són els qui escolten sense entendre, amb sentimentalisme no aprofundit; • *terreny rocós* ho són els qui *reben amb alegria només un moment*, perquè són *seguidors del corrent*; • *llavor sembrada enmig de cards* ho són els qui pretenen donar culte a Déu i a les riqueses; • *llavor sembrada en terra bona* ho són *una multitud immensa* també avui entre nosaltres.

Els parlo en paràboles perquè, tot i sentir-hi, no entenen res: no fos cas que es convertissin i Jo els retornés la salut: sentència enigmàtica seguint el relat de la vocació d'Isaïes cridat per Déu a seguir predicant tot i que els destinataris no veuen ni entenen ni es converteixen.

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,10-11)

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

▶ Salm responsorial (64)

R. *La llavor caigué en bona terra i donà fruit.*

Vetlleu per la terra i la regueu, / l'enriqueu a mans plenes. / El rierol de Déu desborda d'aigua / preparant els sembrats.

Fecundeu la terra amarant els seus solcs, / aplaquant els terrossos ablanint-la amb els xàfecs, / i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel, / la fertilitat regalima de la vostra carrossa. / Aclama joïós l'herbei de l'estepa, / s'engalanen els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats, / les valls, cobertes de blat, / aclamen joïoses i canten. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,18-23)

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 13,1-23) (Versió abreujada)

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assegué vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assegué. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,10-11)

Esto dice el Señor: «Como bajan la lluvia y la nieve desde el cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que cumplirá mi deseo y llevará a cabo mi encargo.»

▶ Salmo responsorial (64)

R. *La semilla cayó en tierra buena, y dio fruto.*

Tú cuidas la tierra, la riegas / y la enriqueces sin medida; / la acequia de Dios va llena de agua, / preparas los trigales. R.

Así preparas la tierra. / Riegas los surcos, / iguallas los terrones, / tu llovizna los deja mullidos, / bendices sus brotes. R.

Coronas el año con tus bienes, / tus carriles rezuman abundancia; / rezuman los pastos del páramo, / y las colinas se orlan de alegría. R.

Las praderas se cubren de rebaños, / y los valles se visten de mieses, / que aclaman y cantan. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,18-23)

Hermanos:

Considero que los sufrimientos de ahora no se pueden comparar con la gloria que un día se nos manifestará.

Porque la creación, expectante, está aguardando la manifestación de los hijos de Dios; en efecto, la creación fue sometida a la frustración, no por su voluntad, sino por aquel que la sometió, con la esperanza de que la creación misma sería liberada de la esclavitud de la corrupción, para entrar en la gloriosa libertad de los hijos de Dios. Porque sabemos que hasta hoy toda la creación está gimiendo y sufre dolores de parto. Y no sólo eso, sino que también nosotros, que poseemos las primicias del Espíritu, gemimos en nuestro interior, aguardando la adopción filiar, la redención de nuestro cuerpo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,1-23) (Versión abreviada)

Aquel día, salió Jesús de casa y se sentó junto al mar. Y acudió a él tanta gente que tuvo que subirse a una barca; se sentó y toda la gente se quedó de pie en la orilla.

Les hablé muchas cosas en parábolas: «Salió el sembrador a sembrar. Al sembrar, una parte cayó al borde del camino; vinieron los pájaros y se la comieron. Otra parte cayó en terreno pedregoso, donde apenas tenía tierra, y como la tierra no era profunda brotó enseguida; pero en cuanto salió el sol, se abrasó y por falta de raíz se secó. Otra cayó entre abrojos, que crecieron y la ahogaron. Otra cayó en tierra buena y dio fruto: una ciento; otra, sesenta; otra treinta. El que tenga oídos, que oiga.»